

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 136/2024
12.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиља АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Владимир Пудар, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Новак Радонић“ из Мола, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Ада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2302/23 од 06.09.2023. године, у седници одржаној 12.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2302/23 од 06.09.2023. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сенти П1 181/21 од 29.05.2023. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је усвојен у целости. Ставом другим, трећим и четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљама на име накнаде путних трошкова за градски превоз у Молу за период од 01.09.2018. године до 31.08.2021. године плати износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као и износе на име обрачунате законске затезне камате од дана доспелости сваког појединачног потраживања до 31.08.2021. године, све ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиљама накнади парничне трошкове од 153.218,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2302/23 од 06.09.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене и првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен тужбени захтев којим су тужиле тражиле да се обавезе тужена да им за период од 01.09.2018. године до 31.08.2021. године исплати накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада за градски превоз у Молу и обрачунату затезну камату до 31.08.2021. године, у износима ближе наведеним у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиља за накнаду трошкова поступка у износу од 153.218,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим

изреке, обавезане су тужиле да туженој накнаде трошкове првостепеног поступка од 73.135,00 динара и трошкове жалбеног поступка од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле су благовремено изјавиле ревизију због непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да ревизија тужила није основана.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју овај суд пази по службеној дужности, нити се наводима ревизије доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле су у радном односу код тужене на неодређено време са местом рада у Мољу. Тужиле АА и ББ имају пребивалиште у ..., док тужила ВВ има пребивалиште у Тужиле су на посао долазиле сопственим и јавним превозом. За спорни период тужилама су исплаћени трошкови међумесног превоза на релацији ... – Мол – ... и ... – Мол – ..., а тужиле у овом спору потражују накнаду трошкова локалног превоза у месту рада у Мољу од аутобуске станице до школе. Налазом вештака саобраћајне струке утврђено је да је удаљеност од аутобуског стајалишта у Мољу, које се налази северно од раскрснице улица ЈНА и Маршала Тита до улаза у двориште тужене школе 100 метара, а удаљеност између аутобуског стајалишта у Мољу, које се налази јужно од наведене раскрснице до улаза у двориште тужене школе 160 метара и да пешак ове раздаљине пређе за време од једног, односно једног и по минута.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, сматрајући да тужилама ови трошкови припадају без обзира на растојање између аутобуске станице и школе.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, оценивши да тужиле немају право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у смислу локалног превоза у месту рада, с обзиром да немају реалну и стварну потребу за коришћењем превоза у месту рада.

Неосновано се ревизијом тужила указује да се становиште другостепеног суда не може прихватити као правилно.

Према члану 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 24/05...75/14), запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Чланом 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“ бр. 21/2015, 92/20), прописано је да запослени има право на накнаду за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски), која мора бити исплаћена до петог у месецу за претходни месец, уколико послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Имајући у виду наведене норме, произлази да је послодавац у обавези да запосленом исплати трошкове за долазак и одлазак са посла и без утицаја на остварење овог права је да ли запослени користи јавни или сопствени превоз, нити је исто условљено подношењем захтева. Међутим, како остваривање овог права не би било супротно циљу због којег је установљено, уколико трошкове тражи запослени који те трошкове нема, у сваком конкретном случају се цени да ли је запослени имао реалних и објективних потреба за коришћењем превоза. У конкретном случају, тужиљама су трошкови за долазак и одлазак са посла од места становања до места рада (међумесни превоз) исплаћени, а вештачењем је утврђено да раздаљина од аутобуског стајалишта у месту рада до улаза у двориште тужене износи сто, односно стошездесет метара и да је пешак може прећи за време од једног, односно једног и по минута. С обзиром на утврђено правилно је одбијен захтев, јер је место рада тужиља (школа) у непосредној близини аутобуске станице до које стижу из места становања и који су им трошкови плаћени. Следом наведеног, правилан је закључак другостепеног суда да не постоји објективна потреба тужиља за коришћењем превоза на наведеној раздаљини, без обзира што Закон о раду и Посебан колективни уговор не условљавају право на исплату ових трошкова удаљеношћу, односно растојањем. И по схватању Врховног суда, према разумној оцени ова чињеница (удаљеност 100, односно 160 метара) не оправдава основаност захтева за накнаду трошкова превоза у месту рада. Имајући у виду наведено, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Поред тога, ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Тужиље нису успеле у ревизијском поступку због чега им не припадају трошкови тог поступка, а захтев тужене за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен, јер ови трошкови нису били нужни и неопходни за доношење одлуке о ревизији, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**